

DELFTSCH STUDENTENWEEKBLAD.

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: A. A. BREVET ♦♦ MEJUFFROUW
C. A. A. F. GOEMANS ♦ J. W. BARTELDs ♦ J. A. TIRION
F. TOLLENAAR ♦ TH. A. RESINK

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOEG GOVERTKADF 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

DERDE JAARGANG — No. 17.

VRIJDAG 29 FEBRUARI 1924.

INHOUD: D.S.C.: Van onzen politieken tinnegieter; De Heeren uit de Phoenixstraat. — Vereenigingsleven: Practische Studie; IXe Groot-Nederl. Studentencongres te Leuven; D. S. V. voor geesteswetenschappelijke studie. — Gedachten en Gedichten: De oude; Beste broeder Gabriël.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

VAN ONZEN POLITIEKEN TINNEGIETER.

We zijn ontsteld, verbaasd, verwonderd, teleurgesteld en kwaad. Het is treurig, meer dan treurig. Is dan heusch Mephisto de eenige, die zich voor ons laatste onderwerp interesseert? We willen ons niet vlijen met de hoop, dat hij de eenige is, die het met ons niet eens is. Moeten we hierin een droevige getuigenis zien van het onvermogen van onze tegenstanders? Wij zouden ons gerechtigd kunnen voelen tot het trekken van de conclusie dat alle verdere tegenstanders te dom of te beroerd zijn om erover in dragelijken vorm te schrijven. Of is de groentijd zoo los geworden van het Corps, dat er niet meer dan één, zegge één Corpslid zooveel belangstelling voor heeft, dat hij ons openlijk wil bestrijden.

We willen dan nog eens wat verder op ons onderwerp ingaan om de tragen van geest wat te hulp te komen en willen achter-eenvolgens nagaan, welke dingen in den groentijd tot uiting komen.

1e. de kennismaking van het candidaat-lid met de leden van het Corps.

We wezen er de vorige maal op, dat dit met het grooter worden van het Corps, steeds meer op den achtergrond moest raken. Bij een klein Corps is dit een belangrijke factor die van overgroot belang is. Bij een grooter Corps is het een onmogelijkheid, dat de Corpsleden alle groenen de revue laten passeeren, tenzij men een groentijd van veel langeren duur heeft. En het is gebleken dat men een groentijd van langeren duur niet kan handhaven op den ouden voet. De voortdurende tendenz in den richting van groentijdsbekorting was een noodzakelijke aanpassing van de verminderde belangstelling.

Wie zich herinnert de aanzienlijke kluit van onaanzienlijke kaalhoofdigen in de middenzaal zoo tegen het midden van de tweede groentijdsweek, wie gemerkt heeft hoe alle groenen in die tweede week niet meer werden afgeschreven, zal ons hierin moeilijk kunnen tegespreken.

2e. de opvoedende werking.

Men heeft met deze mooie woorden altijd veel geschermd en schernt er nu ook nog veel mee. Een opvoeding eischt iemand die opgevoed wordt en iemand die opvoedt. De eerste is aanwezig in den vorm van een argeloos aankomend candidaat-lid. En de tweede? Dit kan een Corpslid zijn, dat in zijn contact met het bovenbedoelde groen, op dezelfde een opvoedende werking uitoefent. Hij moet hiervoor de meerdere zijn en nu niet de meerdere die zich op zijn meerderheid beroepen moet. Hij moet daarvoor zijn een naar ontwikkeling en geest ouder en rijper persoon. Hij zal dan een zeer natuurlijken invloed hebben op het onderwerp van zijn belangstelling. Maar dezen invloed zal hij dan ook hebben geheel onafhankelijk van algemeen erkende en gesanctioneerde ongelijkheid. Een dergelijke werking is onafhankelijk van den groentijd in den tegenwoordigen vorm, misschien zelfs zal hij buiten den groentijd een grooter nuttig effect

hebben, omdat schoteltjes, glaswerk en mosterdzouten op kaalgeschoren hoofden, om een van de meest gewilde groentijdsuitingen te noemen, naar onze meening meer geschikt zijn om een normaal mensch voor opvoedende invloeden te sluiten, dan om hem er ontvankelijk voor te maken. Dan hoort men dikwijls zeggen, dat er groenen zijn die de sterke arm, de fysieke invloeden noodig hebben. Wij gelooven eerder, dat het de ontgroener is, die zijn tekort aan werkelijke meerderwaardigheid hierdoor moet aanvullen.

Men moet ons goed begrijpen. Wij trekken hier zoo tegen den doorsnee-ontgroeningsmethode te velde, omdat wij er niets dan nadeelen in zien en geen enkel nut. Maar men trekke hieruit niet de conclusie, dat wij van oordeel zijn, dat de aankomenden als lieve zoete kindertjes moeten worden behandeld. We richten ons alleen tegen de huidige methode die aan de bedoeling niet beantwoordt.

We bedoelden te betoogen, dat van een opvoedenden werking alleen dan sprake kan zijn, wanneer de ontgroener zijn algemeen erkende en aan hem opgehangen meerderheid kan missen en dat dus de opvoedende werking niet inhearent is aan den voet van ongelijkheid die officieel is gesanctionneerd maar dat deze werking zelfs erdoor wordt belemmerd.

Dan kan er nog een opvoedende werking uitgaan van den algemeen toestand, waarin het groen in een groentijd met al z'n onsmakelijke collega's verkeert. Een deprimeerende invloed, zeker maar van voorbijgaanden aard. Overheerschend is bij den tegenwoordigen groentijd een gevoel van verveling, een gevoel van reikhalzend uitzien naar het einde van een volkomen vervelenden tijd. Meer dan een dergelijk gevoel van verveling vermag de groentijd tegenwoordig nauwelijks meer bij de aankomende knapen op te wekken.

3e. het inleven in het Corps.

Men wil, dat de groentijd de a.s. Corpsleden zal inwijden in het Corpsleven en in de vereenigingen. We stellen hiertegenover, dat een groentijd in zijn huidigen vorm een volkomen scheef en foutief beeld geeft van het Corpsleven. De denkbeelden van eerstejaars, vlak na hun groentijd over het Corpsleven en wat daarmee samenhangt, zijn eenvoudig ontstellend.

Het meest ontstellende is het volkomen gemis aan begrip dat het Corps niet alleen een gezellige Societeit is. Het principieele verschil tusschen Corps en Societeit is in den groentijd volkomen zoek, theoretisch dan misschien niet heelemaal, praktisch toch zeker wel. De milieus van Corpsleden, welke op de Societeit zich niet veel vertoonen, blijven de aankomenden volkomen vreemd.

Dit drukt zijn stempel op het heele Corpsleven. Men mist algemeen het besef dat de Societeit is een Corpsvereeniging, een zeer belangrijke en onontbeerlijke Corpsvereeniging, maar meer ook niet. Zeer tot schade van het Corps, dat hierdoor de noodige belangstelling mist en zijn intern leven ziet teruggebracht tot een gezellig Societeitsleven en meer niet. De invloed van dit Societeitsleven op het Corps is onevenredig groot en leidt tot onhoudbare consequenties.

We willen hier b.v. noemen het volkomen gemis aan belangstelling waarmede de besturen van vele onzer belangrijke Corpsvereenigingen te kampen hebben.

En de candidaat-leden worden door den tegenwoordigen inrichting van den groentijd in deze funeste gedachtengang opgevoed. Daarom, willen wij, zooals we de vorige maal al zeiden, het zwaartepunt naar de vereenigingen verleggen, zoodat het groen in aanraking komt met het milieu van specifiek als Corpslid denkende menschen, zoodat hij een denkbeeld krijgt van

wat het Corps eigenlijk van hem verwacht, omdat dan meer tot uiting kunnen komen de belangen van het Corps, tegenover die van de Societeit, en dan nog wel van een klein milieu in die Societeit.

4e. het kweken van Corpsdiscipline.

Men zegt, dat de groentijd vormt een band onder de leden van het Corps. We kunnen dit niet onderschrijven. De band onder de leden wordt gevormd door het Corpsprestige, de geste van het Corps als levenskrachtige vereeniging. Iedere uiting van Corpsleven van het Corps als geheel naar buiten versterkt dit besef. Geloof men nu werkelijk, dat die groentijd van 10 dagen hieraan iets bijdraagt? Wij hebben nooit eenig resultaat in die richting kunnen ontdekken. Een krachtig Corpsbesef zal alleen een gevolg kunnen zijn van het optreden van het Corps als geheel, als vertegenwoordigende en alle studentenleven omvattende vereeniging. Hiervan moet men in den groentijd de nieuw-aankomenden doordringen. Zij moeten voelen, dat zij worden opgenomen in een gemeenschap, die belang in hen stelt en die wat van hen eischt.

De belangstelling moet komen van de zijde van de Corpsleden terwijl slechts het Corps als zoodanig zware eischen stellen mag.

We zullen een volgende maal trachten de eischen te omschrijven waaraan een programma van den tijd van candidaat-lidmaatschap moet voldoen om aan onze denkbeelden tegemoet te komen. Want we meenen dat men het zal moeten vinden in het programma en minder in wettelijke bepalingen. Het programma moet zoo zijn, dat de opeenvolging der gebeurtenissen en de opeenvolging van de invloeden waaronder het candidaat-lid komt automatisch de foutieve en verkeerde invloeden uitschakelt, waardoor het mogelijk zal zijn de voet van ongelijkheid werkelijk terzijde te stellen.

We willen alleen nog iets toevoegen aan onze woorden over Corps en Societeit. Het dieper onderscheid is een zuiver verschijnsel van onzen tijd als een gevolg van het feit, dat de tegenwoordige studentenmaatschappij geen op zichzelf staand wereldje meer is zooals vroeger. Het besef van maatschappelijke verantwoordelijkheid is grooter dan vroeger.

Zeer juist heeft Dirk Coster dit aangevoeld toen hij over het laatste lustrum schreef: „Er is geen tijd zoo moeilijk, of de spelen behouden hun recht. Altijd: mits zij zichzelf door hun schoonheid, door hun ernst rechtvaardigen. En mogelijk onbewust hebben de leidende studenten de voortduur van hun spel op zulk een wijze willen rechtvaardigen: op de wijze der schepende schoonheid.”

De tegenwoordige student bezit een ruim begrip van sociale en maatschappelijke verantwoordelijkheid en wil, dat het Corpsleven hiermede rekening houdt. En het Corps zal goed doen aan dit verlangen gevolg te geven, want dit verlangen, dat uitgaat boven een gezellig Societeitsleven, is sterk verbreid.

Nog een enkel woord over den aanval van Mephisto op ons vorig geschrijf. Misschien zal hem duidelijk worden na het bovenstaande, dat ons geschrijf van den aanvang af een bepaalden richting heeft gehad. Het is niet zonder meer, dat we schreven over de rol van de vereenigingen, over de verkiezingen van besturen en zoo meer. We zullen hem dan ook niet precies in details beantwoorden, omdat wij meenen dat het uitgangspunt van de beschouwingen, bij hem en bij ons anders is. Dit geldt niet alleen over de ideeën over den groentijd, omdat de beschouwing hiervan geen ander uitgangspunt kon hebben, dan die van andere dingen in het Corpsleven. Het uitgangspunt is, de wijze waarop men het Corps beschouwt, niet de groentijd apart, de Societeit apart, enz. Want door al deze dingen heen ligt een enkele lijn.

Nu wil het ons voorkomen, dat Mephisto over het algemeen als uitgangspunt neemt de beschouwing van zijn naaste omgeving en dat hij hieruit niet weet los te komen. En ook in die beschouwing is de invloed van het Societeitsleven blijkbaar overheerschend en kent hij aan de dingen dus een andere waarde toe dan wij.

28 Februari 1924.

DE HEEREN UIT DE PHOENIXSTRAAT.

IV.

De groentijd is een kwestie waarover men licht oneenigheid kan krijgen. Het is een instelling waarover de meeningen zeer uiteenloopen. Er zijn onverschillige en verstokte tegenstanders, er zijn onverschillige en bewuste voorstanders. Over de categorie dier onverschilligen spreek ik bij voorkeur niet. Ik ben in zooverre een bewuste voorstander, dat indien de tijd ervoor rijp is ook ik vóór afschaffing van den groentijd ben. Maar dan zijn we ook niet ver meer af van een geheele opheffing van het instituut Corps en zoover zijn we toch nog lang niet.

Punt voor punt behandel ik nogmaals de motieven der vorige maal.

De voet van ongelijkheid heeft haar schaduwzijden. Er zijn in den groentijd gebruiken ontstaan die beter verwijderd werden. In dit verband zij de „Commissariskamer” genoemd. Maar ook verkeerde gewoonten — onhebbelijke, ondoelmatige, kinderachtige gewoonten. Legden we ons er op toe deze nadeelen in den eerstkomenden groentijd te bestrijden, dan deden we reeds veel goed. Want overigens ontbreekt het den groenen werkelijk niet aan nuttige, goede inburgering.

Een ruimere kennismaking met de vereenigingen kan zooveel beter ontstaan na den groentijd, wanneer de vereenigingen wat meer en beter propaganda maken, dan uitsluitend met ledenlijsten rond te schooieren. Een candidaat-lid werd totnogtoe gedwongen onder een bepaalde sportvereeniging te werken, terwijl hij na den groentijd beter een eigen keus kan doen en zich voor meer vereenigingen tegelijk kan interesseren.

Of een grooter aantal leden voor het Corps gunstig zal zijn is te betwijfelen. Onder vader Gips was het een schoon ideaal in veler oogen. Maar de vergelijking van het Corps met vroeger doet me toch terug verlangen naar een kleiner Corps. Financieel is de groote vereeniging een voordeel, maatschappelijk niet. Redeneeren we op deze manier dan heeft het Corps tot nog toe getoond de meerdere der studentenvereenigingen te zijn, en dus de groentijd in den bestaanden vorm geenszins een misplaatst gebruik.

Het zwaarwegende argument om den groentijd te behouden is m.i. het feit dat deze er tevens een is voor de Corpsleden. Door de studiehervorming zijn de examens na de groote vakantie vervallen; dit kan onzen groentijd ten goede komen, want dikwijls verhinderde ons het werken voor een examen actief aan den groentijd deel te nemen. Nam men de voet van ongelijkheid weg, dan zouden velen het niet de moeite waard vinden naar Delft te komen. Vooral de ouderen zouden hun vakantie wat langer maken. Men moet daarbij bedenken dat een lange verplichte kennismaking tot doel heeft een beter samengaan van de verschillende jaren. Een werkelijk levende verstandhouding onder de leden bestaat toch slechts bij een klein jaarsverschil. Een vriendschappelijke omgang van den aankomeling met oudere jaars is een zeldzaamheid. Nu doet men het dikwijls voorkomen, en zulks bleek mij nog kort geleden, alsof de groentijd bijna alleen werd benut door de jongere jaars. Edoch, de groentijd heeft velerlei betekenis. Het is voor de jongeren een onderlinge kennismaking, die geen ruwe groentijd behoeft te beteekenen, terwijl de ouderen het opvoedkundige deel voor zich hebben, getuige het patronaatstelsel. Neemt men den bestaanden vorm weg, dan verdwijnt in ieder geval de laatste factor, die gezien den huidige toestand zeer noodzakelijk is.

Ten slotte nog het volgende. De groentijd gaf den nieuwelingen een beeld van de discipline in het Corps, gaf hun een vrij juist indruk van voorrang en eerbied voor den ouderen, meer ervaren student. Deze noodzakelijke en redelijke wet in het Corpsleven zou men gaan verminken als er slechts verplichte kennismaking bestond. Men zou dan langzamerhand den natuurlijke voorrang der ouderen gaan uitwissen, terwijl, zooals gezegd, de voordeelen der ontgroening door de ouderen aan de candidaatleden werden weggenomen. Wat blijft er dan van de goede eigenschappen van den groentijd en ons Corps over?

Tot zoover tegen het voorstel van Tinnegieter.

Het blijkt weder dat het slechts academische waarde bezat, want van een reactie is, behoudens bovenstaand relaas, niemandal te bespeuren. En dat is een zeer ongunstig teken. Het dringt niet tot de massa door of interesseert haar niet. De rest denkt: Laat maar waiien; zwijgen we, zoo zal een belangrijke verandering onzer rechten (en plichten) niet gauw vasten vorm krijgen. En hiermee stap ik af van het onderwerp groentijd, om een volgend maal de Societeit Phoenix eens onder de loupe te nemen.

MEPHISTO.

VEREENIGINGSLEVEN.

CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”.

Lezing met lichtbeelden door Ir. O. C. A. van Lidth de Jeude, over: „De werkkring van den Nederlandschen Ingenieur in het Buitenland”, op Dinsdag 4 Maart 1924, te 8.15 uur, in de Bibliotheek der T.H.

De Secretaris,

M. VAN DAALEN.

Secretariaat: Van Leeuwenhoeksingel 17.

IXe GROOT-NEDERLANDSCH STUDENTENCONGRES

te Leuven, 12, 13 en 14 April.

Makkers.

Het IXe Groot-Nederlandsch Studentencongres zal dit jaar gehouden worden te Leuven op 12, 13 en 14 April aanstaande. Het eerste congres werd gehouden te Antwerpen in 1910. Alleen onderbroken door den oorlog grepen de congressen afwisselend ieder jaar plaats in Vlaanderen en in Holland.

Deze congressen mochten op een steeds stijgend succes bogen. De belangstelling in studentenmiddens en ook daarbuiten neemt hand over hand toe. Het is nu voor de tweede maal sinds den oorlog dat deze bijeenkomst der jonge Nederlandsche intellectuelen in de aloude Universiteitsstad Leuven belegd wordt.

Deze Congressen die enkel een cultureel doel hebben, buiten en boven alle politieke of confessionele bekommernis om, beoogen vooral aan de studeerende jeugd van Holland, Vlaanderen, Zuid-Afrika en Fransch-Vlaanderen een gelegenheid te geven tot nadere kennismaking.

Al wie Groot-Nederlandsche beschaving aan het hart ligt, zal begrijpen van welk een belang deze samenkomsten voor onze cultuur zijn.

Dit Congres wordt ingericht, op verzoek van het Hoofdbestuur van het Dietsch Studentenverbond, door een zijner afdelingen, het „Algemeen Vlaamsch Hoogstudentenverbond, tak Leuven”.

Op het voorloopig programma staat o.m. het volgende:

Vrijdag 11 April. — Leuvense Studententrevue.

Zaterdag 12 April. 's namiddags. — Ontvangst aan het Station met Gentsche en Leuvense Studentenfianfaren.

Plechtige openingszitting. — Broedergroeten.

Er wordt geijverd om daarna een gedenksteen te onthullen aan den gevel van het voormalig woonhuis van Albr. Rodenbach.

's Avonds: Tooneelopvoering door het Gezelschap Verkade.

Zondag 13 April: Bezoek aan de stad. — Uitstap naar de Zoete Waters. Vlaamsche muziekavond (Van Hoof-Mortelmans). Spel en dans.

Maandag 14 April: Congreszittingen. — O.m. Spreekbeurten van H.H. Prof. Dr. P. Geyl (Hoogleraar te Londen); Dr. Antoon Jacob (Antwerpen); Phil. Botha (Zuid-Afrika); Frans Malherbe (Zuid-Afrika); en nog andere sprekers.

Banket met symphonisch orkest.

Dinsdag 15 April. — Na-Congres.

Uitstap ingericht door den Vlaamschen Toeristenbond (V.T.B.) naar Gent en Brugge.

Het Inrichtingskomitee is er stellig van overtuigd dat ook dit Congres een waardige plaats zal innemen naast zijne voorgangers.

Het voorloopig programma staat borg voor de degelijkheid en tevens de gezelligheid die tot nu toe onze Congressen hebben gekenmerkt.

Studenten van Holland, Vlaanderen, en ook gij Zuid-Afrikaansche broeders en zusters, wij verwachten U in grooten getale te Leuven.

Tot ziens!

Met Dietschen groet,

HET INRICHTINGSKOMITEE.

Inlichtingen te verkrijgen bij het Bestuur van het Dietsch Studenten-Verbond te Delft.

D. S. V. VOOR GEESTESWETENSCHAPPELIJKE STUDIE.

Vergadering op Woensdag 5 Maart, Choorstraat 58, ter bespreking der werkwijze in de vereeniging.

Alle belangstellenden zijn welkom.

Namens het bestuur,

J. VAN WETTUM.

Den leden wordt er opmerkzaam op gemaakt, dat Zaterdag en Zondag 1 en 2 Maart, in Den Haag, Hooge Nieuwstraat 11, een Antroposofisch Wetenschappelijke cursus gehouden zal worden.

Kaarten aan de zaal verkrijgbaar.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

DE OUDE.

Onder de bouwvallige zijtoren, die zich nog met moeite staande houdt tegen het koor van de groote kerk, zit in zijn kleine cel de kluzenaar, en schrijft aan zijn boek. Ingespannen is hij bezig de letters, de een na de ander, te teekenen en elke nieuwe bladzijde, die hij begint, wordt feestelijk ingewijd met een groote heerlijk versierde hoofdletter. Ondertusschen dat hij schrijft, dwalen zijn gedachten rond, onder de wijde gewelven van de kerk, waar zijn kluis is aangebouwd. Hij denkt aan de outaren, waar hij voor geknield heeft, waarvoor hij zijn kaars heeft zien ontsteken en zoo teekent hij outaren en zuilen in de versierde letters. Voor hem staat, in het blok op de eiken zatinge, een scheeve vetkaars, die met aandacht zijn werk volgt en bewegingloos toeziet, hoe langzamerhand de regels groeien over de afgezette lijnen, tot onderaan. Dan komt er beweging, het stijve perkament kraakt bij het omleggen, er worden weer lijnen getrokken en dan buigt diep de kluzenaar zich over de bladzijde en begint met groote zorg aan de nieuwe letter. Toch zijn er nog heel veel bladzijden leeg.

De kluzenaar is oud en zijn gelaat gerimpeld, zijn baard hangt af tot op den grond, als hij zoo gebogen zit en steeds turen zijn oogen naar de letters.

Het is ook al vijfhonderd jaar geleden, dat de oude Jurien gestorven is, die hem geregeld zijn eten toestak, door het gat in de dikke torenmuur, niemand heeft zijn plaats ingenomen en nu weet niemand meer, dat hij daar werkt. Hoe kon men toch het gat dicht metselen, terwijl de oude man daar binnen zat te schrijven?

De kluzenaar is zoo verdiept in zijn werk, dat hij niet wacht op Jurien en op zijn eten, hij schrijft steeds verder, niet verwonderd, dat het nog geen etenstijd is, want hij heeft zijn werk zoo lief, dat het geen tijd voor andere gedachten overlaat. Zelfs de vetkaars heeft vergeten verder te branden.

Uit de kerk naast zijn kluis dringen haast geen geluiden tot hem door, het is er ook meesttijds stil, alleen geluiden, die van de straat er binnen komen, blijven er dwalen als vogels, die geen uitweg weten. De beelden die hij nog teekent zijn sinds lang verwoest en de wanden zijn stoffig wit, zonder versiering, alleen hij teekent nog de schilderingen en de outaren die er vroeger waren.

's Zondags alleen dreunden de zware tonen van een groot orgel, gonzen in de gewelven en trillen door, in de muren. Als dezen de kluzenaar bereiken, glimlacht hij in gedachten en meent dat het Teun van Trier is, de oude orgelist, die voor vijfhonderd jaar het hangorgeltje moeizaam bespeelde en hij teekent zijn scheeve ruige kop aan een letter vast.

In de kleine kluis bleef alles hetzelfde, de kaars druppelde niet, de grijsaard is nooit nog opgestaan.

Even boven de plaats, waar de zating aan de muur is vastgemaakt met zware ijzers, steekt een steenkop een eindje uit; daarop ligt wat stof, een stukje kalk en een doode vlieg op zijn rug, dit was het eenige waarnaar hij zoo nu en dan gekeken heeft. Hij vindt het daar zoo een eigen wereldje, waar hij niet aan raakt, maar daar ook dit altijd het zelfde is, kan hij ook daar niet aan zien, dat de tijd is voort gegaan.

Om wonderlijke redenen begonnen de menschen buiten te denken aan wat uit vroeger eeuwen over was. Een van die oudheidvorschers, een klein zenuwachtig heertje, met een gouden bril, kreeg plotseling de inval, dat onder de oude, vroeg gotische zijtoren wel eens iets schuilen kon. Hoe hij aan die gedachte kwam wist hij niet, maar hij wilde heel stellig onderzoeken, wat er was. Het bleek echter heel wat moeilijkheden en veel kosten te moeten geven en omdat hij toch ook niet wist, waarom hij het doen zou, probeerde hij het te vergeten. Maar het liet hem geen rust, telkens moest hij er langs loopen en 's nachts droomde hij, dat er een gang was, die leidde ver onder de stad, naar de plaats, waar eens een klooster had gestaan en hij voelde zich al de gewichtige ontdekker. 's Morgens in zijn bed, dacht hij lang over de droom na en was nu zeker van plan, om die dag nog de kerkvoogden te bezoeken. Maar na 't ontbijt, vreesde hij te worden uitgelachen, als hij met zijn droom aan kwam en dus probeerde hij het te vergeten, zijn verlangen en zijn droom beide.

In de oude cel schrijft steeds de kluzenaar aan zijn boek en hij denkt nu aan de goede priester, die hem geraden heeft, zijn leven te beteren en in eenzaamheid boete te doen en hij glimlacht, want hij voelt het niet als een straf, maar het is hem geweest een koele troost en een eindlooze rust, zoo gelukkig, als hij daarvoor niet voor mogelijk had gehouden.

In een groote O teekent hij dan het vriendelijk gezicht van de priester en kijkt lang en tevreden naar de goede uitdrukking van de oogen. Dan begint hij weer aan de eerste regel van een nieuwe bladzijde en teekent letter na letter.

Maar de oudheidvorscher heeft geen rust. 's Nachts ligt hij te woelen in zijn bed en als hij inslaapt droomt hij, dat hij in 't donker de steenen wenteltrap aftast, in de zijtoren, van de groote kerk en vleermuizen fladderen krakend rond. Beneden, ziet hij plotseling een flauwe lichtglans, onder op de groote groffe steenen van de muur. Het schijnt door een kleine spleet in de onderste traptrede. Hij hurkt neer om er door te kijken en voelt spinrag in zijn haren. Dan denkt hij er aan dat hij zijn broekspijpen vuil maakt door het stof en de gevallen kalk. Hij wil het echter zien, en bukt zich voor de spleet — helaas, zijn bril valt af, hij ziet slechts een vage rosse gloed, en ineens wakker, kijkt hij met verbaasde oogen in zijn lichte kamer en merkt, dat hij zich verslapen heeft. Die dag, zocht hij een voorwendsel en ging met de koster in de toren kijken, maar er was niets bijzonders en weer probeerde hij te vergeten.

Daar de kluzenaar in de oude cel nu al vijfhonderd jaar aan zijn boek schreef, heeft hij veel geleerd en is doorgedrongen in de mystieke wijsheid van het boek Gods, hij is geworden als het eikenhout, dat door een hooge ouderdom zijn wondervolle diepte krijgt, zijn heerlijke glansen. En zooals de kluzenaar in zijn cel, waren in de kerk verborgen achter de pleistering de gotische heiligen, met ernstige gezichten en peinsden hun vrome, devote, gedachten zonder er aan te denken, zich van de dikke witlaag te ontdoen. Alleen door de beweging van het zwijn van St. Antonius, moest de koster 's morgens wel eens wat kalk opvegen.

(Wordt vervolgd.)

Beste broeder Gabriël.

Je had heelemaal vergeten me je laatste brief toe te zenden; toevallig vond ik bij een van de redacteuren je schrijven aan de „lezers” liggen. Het slingerde op zijn bureau, hij wou het maar onder in die „Copie”-kast stoppen, die zij er op na schijnen te houden, dan kwam het te zijner tijd wel eens aan de beurt.

Ik zei hem dat het geen manier was jou zoo te behandelen, waar de redactie zelf je gevraagd had als energiek hervormer op te treden. Hij keek me min of meer verwezen aan en nu bleek me, dat hij van een dusdanig verzoek in 't geheel niet op de hoogte was gebracht. Hij wist überhaupt van niets. 's Maandags ging hij naar de redactie-vergadering om thee te drinken en wat sigaretten te rooken; hij zat daar dan balanceerende op de vensterbank en drie stoelen tegelijk, elke week zocht hij nieuwe evenwichts-problemen, net zoolang tot hij met één of meer van zijn stoelen over den grond rolde. Hoe het D.S.W. verder in elkaar kwam, interesseerde hem maar matig. Zaterdag kwam het in de bus, en was dan heelemaal vol gedrukt. Ook las hij het niet altijd, maar stapelde de nummers zorgvuldig in een kast op.

Terwijl we zoo zaten te praten, klopte de juffrouw en bracht een lijvige brief, zonder afzender erop, binnen. Die brief was geadresseerd aan... het D.S.W. Een kreet van vreugd ontsnapte onzen vriend. Het was de eerste brief, die hij ooit als redacteur ontving. Onhandig brak hij hem aan den onderkant open, zoodat de inhoud bijna in tweeën scheurde. Toen kreeg hij een kleur van schaamte, dat ik dit tafreel bijwoonde en poogde zich te herstellen. De brief bestond uit een aantal dicht beschreven velletjes zonder onderteekening. Geen nood, onze redacteur zou aan de stijl wel even zien van wien hij afkomstig

was. Evenwel herkende hij de hand niet en kreeg opnieuw een kleur. Ondertusschen had ik het couvert opgeraapt en er een carte uitgevischt, waarop des schrijvers naam, studievak en handteekening vermeld stond.

Tenslotte zwichtte hij voor mijn nadrukkelijke aandrang, de brieven gingen niet in de beruchte kast, maar gezamenlijk brachten we ze naar de zetterij.

Vervolgens ging ik naar jou toe om eindelijk de brief te bemachtigen waarvan sprake was. Je kamer was koud en akelig, er stond een raam open en je kachelkje, scheef uit elkaar gezakt, was gebarsten. Het was nog vrij vroeg, zoodat ik naar je slaapkamer ging. Ook daar stond een raam open en was het koud, en jij was niet thuis.

Na lang rommelen ontdekte ik in een werkpij den brief met het adres: „Aan Broeder Raphaël tegenover mij”. Je egocentrische natuur had je deze plaatsaanduiding ingegeven. Het briefje was langzamerhand een maand oud. Vanzelfsprekend had de strijd tusschen vestjeszak en natuur zich ten voordeele van de eerste beslist. Dat je van het begin af aan van plan was geweest het daarheen te leiden, bleek direct uit je al te duidelijke hint betreffende je vertrouwen in je medemenschen. Maar je vergat, dat je nooit tegelijk met je kamergenoot thuis bent dat hij eigenlijk heelemaal nooit thuis is. Het kan hem niets schelen of het kachelkje brandt en rood ziet, of koud en gebarsten is.

Je juffrouw vertelde me dat je vertrokken was, waarheen wist ze niet. Daarom zend ik deze brief nu maar aan die redactie, dan kunnen ze hem afdrukken en krijg jij zoodoende misschien een exemplaar in handen.

t. à. t.
RAPHAEL.

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6) **MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.**
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

**LANDMETEN, WATERPASSEN
EN GEODESIE**

wordt **GEREPETEERD** door

Ir. A. P. C. VAN BEEK, c. i.,
LAAN VAN MEERDERVOORT 345,
DEN HAAG. (10) TEL. M 3725.

Ir. R. BAGGERMAN,

Assistent Electrotechniek, (7)

Repeteert Electrotechniek.
VAN LEEUWENHOEKSINGEL 2.

TE HUUR met 1 April:

grote gemeubileerde Zit- en Slaapkamer

aan straat, zeer geschikt voor twee vrienden.

Adres: MOLSLAAN 29. (5)

Stoom-Wasch- en Strijkinrichting
„HELDERLUST”

G. J. VAN DER MEER,
Hugo de Grootstraat 52/54. Telef. 540.

Behandeling van de fijne Heerenwasch:

BOORDEN, OVERHEMDEN,
MANCHETTEN, ENZ. ENZ.

Ontvlekken en oppersen van Heeren-Costuums.

ZEER BILLIJKE PRIJZEN. (20)

F. OOSTERHOFF

≡ **ANTIQUITEITEN** ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

BEZOEKT **Café-Restaurant**

DE KROON (10)

Hertog Govertkade ♦ DELFT ♦ Telefoon No. 1061

Prima consumptie. - Billijk tarief.

ALLES (10)

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door

N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & BRINKMAN
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247